

MOLNÁR ILMA:

Ajánlólevél
(regényrészlet)

Egyik este aztán megjelent az ajtómban Damien.

– Bocsánat, amiért nem szóltam előre, hogy jövök. Zavarom? – kérdezte az ajtófélfának támaszkodva.

– Nem, dehogya, csak ma már nem számítottam vendégre. Épp vacsorát főzök – beengedtem.

Izzadt tenyeremet a kötényembe töröltem, nem akartam, hogy lássa, mennyire izgulok.

Beleszimatolt a levegőbe és elismerően pillantott rám. Két személynek terítettem, míg ő kinyitotta a bort. Azt mondta, ez a férfi feladata.

Rettentő feszélyezve éreztem magam egész vacsora alatt, Damien azonban láthatóan jól szórakozott. Próbáltam semleges arcot vágni, miközben csak az evőeszközök halk koccanását, a párolt zöldségek ropogásának hangját hallottam, ahogy rágtam vagy épp a bort nyeltem. Mintha légüres térben lettünk volna és minden neszt kétszeres hangerővel érzékelnék. Kínosan éreztem magam, ő pedig egyre csak engem nézett, mintha várta volna, hogy mikor töröm meg a kínos csöndet, de akárhogy törtem a fejem, hirtelen semmi értelmes nem jutott eszembe. A vacsora végeztével megkönyörült rajtam és ő szólalt meg először.

– Diána, maga istenien főz! Most pedig lássuk azokat a vázlatokat! – csapta össze a tenyerét.

Bevezettem a műtermembe, elé raktam a kupacba gyűjtött ceruza és szénrajzokat. Magára hagytam, hadd nézze át őket, addig én elmosogattam, de kisértetve utánam jött a konyhába, kezében lobogtatva egy csomó rajzomat és azt mondta:

– Ezeket most azonnal meg kell mutassam pár ismerősömnek! Hagyja az edényeket, vegye a kabátját! – intett.

– De mégis, hova megyünk ilyenkor? – kérdeztem hitetlenkedve.

– Az meglepetés. Bízson bennem!

Rám adta a kabátom, és már mentünk is.

Párizs déli részébe, a 14. kerületbe utaztunk, nem messze a Montparnasse temetőtől. Hiába faggattam Damient, csak titokzatos, komoly arccal nézett rám és közölte, hogy nem árul el semmit, míg oda nem értünk.

A Párizs alatt húzódó katakombák egyik bejáratához mentünk. Aznap megváltozott az életem.

Iszonyú ereje és varázsa volt a helynek. Azonnal beleszerettem. A főváros alatt több kilométeren keresztül titkos alagutak, csarnokok húzódnak, az egész szinte kiáltott azért, hogy felfedezzék. Damien kicsinynek épp nem mondható társasága idelent tanyázott. Egy körülbelül harmincfős társaság, szigorúan mind kortárs

művészek, festők, írók, fényképészek, szobrászok, kritikusok, újságírók és még sorolhatnám. Azt hinné az ember, hogy ez a réteg párizsi Pilvaxokban vagy az óvárosban gyűlnek össze, de nem.

– Ilyen hangulatos helyen még életemben nem jártam – mondtam tanáromnak elismerően.

– Ugye, jobb, hogy nem lőttem le a poént idejekorán? – kérdezte nevetve.

– Mióta jár ide?

– Már az idejét sem tudom. Ez a hely a katafilok Mennyországa – mondta nagy komolyan.

– Katafilok?

– Mi, mindannyian, akik imádjuk ezt a helyet. Veszélyes, félelmetes, de gyönyörű, és magányos. Itt igazán lehet alkotni. De nem csak mi vagyunk itt. Több „kaszt” van. Lejárnak ide az egyetemisták, régészek, családok, sőt, szinte mindenki, habár a felszínen sokan azt se tudják, hogy ez az egész létezik, és nem csak egy monda – magyarázta. – Bemutatom a többieknek, aztán körbevezetem.

Mindenkit megismertem, aki csak számított. Amikor csak tehettek, lejöttek ide, és egy családot alkottak. Hallottam, volt, aki itt találta meg élete párját, és itt is házasodtak össze. Közéjük akartam tartozni. Csupa kedves, művelt ember, akiket nem a pénz, a státusz érdekelt, hanem a művészet. Egymás közt körbeadogatták a vázlataim, cserébe elismerő pillantásokat kaptam. Sorban mind odajöttek hozzám bemutatkozni, itallal kínáltak. Halk, lágy zene szólt, gyertya és fáklyafény világította be a termet, a mészköbe ülőhelyeket faragtak. Tudtam, amint csak tehetem, visszatérek közéjük.

Damien kézen fogott, hogy körbevezessen egy darabon, közben mesélt a katakombákról.

– A temetőben betelt a hely, ezért ide hozták le a csontokat. A legújabbak a francia forradalom korából, a legrégebbiek a Merovingok idejéből valók.

Egy óriási csarnokba értünk, ahol faltól falig csontok voltak szépen szortírozva. Koponyák, lábszárak, síp- és combcsontok. Állítólag több ilyen terem is van, teli maradványokkal.

– Félsz? – kérdezte és közelebb lépett. Furcsálltam, hogy nem magázódik.

– Egyáltalán nem – válaszoltam büszkén, és igazat mondtam. Ahogy a temetőben is, úgy itt is inkább valamiféle földöntúli borzongatóan mély nyugalom járta át a testem és a lelkem. – Tetszik – jelentettem ki. Mosolyogtam.

Először megrökönyödve nézett rám. Talán meglepődött, mert nem sok nő mondhatja el magáról, hogy ennyire otthonosan mozogna ennyi halott mellett, aztán lassan felengedett és elmosolyodott.

– Te aztán nem semmi nő vagy! – mondta elismerően.

– Ennél azért kicsit többre lesz szükség, hogy megijedjek – mutattam körbe. Élveztem, hogy egy kicsit kizökkent a szerepéből. Mindig is szerettem a morbid dolgokat, viszont úgy gondoltam ezt a plusz információt nem fogom megosztani vele. Nem jó rögtön kitérülközni.

– És attól sem félsz, hogy ez az egész bármelyik percben ránk omolhat? – kérdezte, ahogy a szemöldöke kihívóan homlokába szaladt. Szinte suttogva beszélt, hangja így is visszhangzott a csontokon. Lassan, ahogy a ragadozó cserkészi be a prédáját, egyre közelebb jött hozzám, végül két nagy lépéssel hirtelen előtte termett.

– A járatok többször beomlottak már. Párizs egyszer teljesen eltűnik – jósolta, majd hirtelen lecsapott a számra.

Karjai derekam köré fonódtak, talán érezte a remegésem. Hevessége alábbhagyott, mintha csak ízlelgette volna az ajkaim, a szájam. Olyan lágy volt, nedves, meleg, olyan érzéki, hogy belényögtem a szájába. Egy csonttráknak döntött, testével hozzám préselődött, olybá tűnt, nem tud betelni velem. A hely, a sok halott egyáltalán nem frusztrált, sőt, valamilyen misztikusan romantikus töltetet adott. Hátravetettem a fejem, felkínáltam neki a nyakam. Csókolta, szívta, harapta, emlékszem, ezt különösen érzékinek találtam. Kicsit olyan volt, mint egy több száz éves vámpír, aki épp az áldozata torkára csap le egy kriptában. Ettől a gondolatától aztán még jobban izgalomban jöttem. Valahol hullagyalázás volt, amit tettünk. Tilosban jártunk, több szempontból is. Ő a tanárom volt, egy olyan helyen voltunk, ahova amúgy nem lett volna szabad lemennünk, és a grátisz, ha még nem lett volna elég ennyi erkölcsi stop tábla, a rengeteg porhüvely közt a mi kéjes sóhajaink és nyögéseink töltötték be a termet. De nem érdekelt, és nem szégyelltem magam. Akartam őt, a parkbéli esténk óta vágytam rá.

Hirtelen eltávolodott tőlem, majd azt mondta kifulladásra:

– Vissza kéne menjünk a többiekhez. Talán mégsem itt lenne a legjobb...

Bólintottam. Igaza volt, bár nehezemre esett követni, a lábaim mintha elkoszonnyásodtak volna.

Ahogy közeledtünk, a muzsika egyre hangosabban szólt. Mintha valamilyen törzsi zene lett volna és mégsem.

– Elkezdődött a buli – szólt hátra Damien.

Váratlan látvány tárult a szemünk elé. A falak között dübörgött a basszus, stroboszkóp fénye villogott, a hangulat a tetőfokára hágott. Nem volt kérdéses, beálltunk a táncoló tömegbe. Szorosan összesimulva ringtunk a ritmusra, és csak ritkán álltunk meg inni valamit. Varázslatos volt. Még életemben nem tudtam ennyire elengedni magam. Úgy éreztem, megtaláltam a törzshelyem.

Hajnaltól értünk vissza a lakásomba. Magához húzott, megcsókolta. Azt hittem a cél a hálószoba, neki azonban más tervei voltak.

– Gyere, fürödjünk le. Csupa por a hajad.

Lassú mozdulatokkal vetkőztetett, közben ujjbegyeivel épp csak megmegtámasztott. A zuhanyfülkében egész kényelmesen elfértünk ketten. Nedves hajamra sampont kent, ujjával a fürtjeimbe túrt és lassú, de határozott mozdulatokkal dolgozott. A fejem után áttért a testemre. Lágyan beszappanozott, simogatásával habosított...